

El soler

Semblança de Natàlia Solà i Salvà

Antoni Pol i Solé

Arquitecte i Urbanista

Ex degà del Col·legi Oficial d'Arquitectes d'Andorra

Ex president de la Societat Andorrana de Ciències (SAC)

Secretari de la Secció Acadèmica
del Coneixement de la SAC

Semblança

Natàlia Solà i Salvà va néixer el 4 de setembre del 1934 a Palma, filla d'Antònia Salvà i Balaguer i Josep Solà i Bordas. Era la petita de tres germanes; Elionor, la més gran, tenia uns quatre anys més i Núria, la mitjana, uns dos anys.

El seu pare era de Sabadell, com la seva família. I la seva mare, amb els seus pares i família, havia emigrat de Mallorca i s'havia instal·lat a Sabadell (a Mallorca només hi havia quedat una tia). Es varen conèixer i casar a Sabadell i de viatge de noces varen anar a Mallorca, on van decidir instal·lar-se. El pare, amb la mare de secretària, va crear una empresa representant de maquinària anglesa que servia per a fer pous d'aigua.

El 1936, i per a cuidar un familiar, la mare, amb les tres petites, es desplaçà a Barcelona. En començar la guerra i amb les restriccions que hi havia, els familiars, amb ingratitud, van dir que la situació havia canviat i que ja no la necessitaven. **El pare, a correuita i amb el que duia a sobre, va agafar el darrer vaixell per tornar**

Natàlia, la més petita, amb les seves germanes

a Barcelona i reunir-se amb elles. Finalment van aconseguir instal·lar-se a Matadepera, en el pis superior d'una masia, on van passar la guerra amb moltes penes i treballs. La mare havia fet bullir un cop llangardaixos, sense el cap ni la tripa.

El 1939 van retornar a Mallorca i ella recorda, amb cinc anys, d'anar a casa de la seva cosina, que aprenia piano; hi passava les tardes, escoltant-lo tocar. Els pares van voler donar una educació completa a cadascuna de les tres filles. La gran va estudiar empresarials a la universitat i la mitjana va fer pintura. Ella, dels cinc als quinze anys, va fer els estudis primaris i secundaris normals de l'època a més dels de piano; va acabar el batxillerat i va continuar estudis de piano a Palma i a València. Les germanes es van casar i van marxar de casa i ella, més jove, s'hi va quedar encara uns anys. A l'estiu passaven un mes i mig als Portals Nous, en un xalet seu, i un altre mes i mig a Valldemossa, en algun apartament llogat, aprofitant els concerts i el contacte amb els artistes que hi eren instal·lats. **El mar de Mallorca i Valldemossa els durà sempre al cap i al cor.** Recorda encara com "a la platja hi sortien lliris blancs i rosats, que els hi deien *aubons*".

Amb divuit anys es va enamorar d'un jove advocat però els pares s'hi oposaren. "Cada generació educa com a la seva joventut", afirma. Les relacions i les tensions duraren fins als 21 anys, en què per resoldre el problema ella va demanar de marxar uns mesos i el pare l'envià tres mesos amb uns amics d'Andorra la Vella, el matrimoni Anglada, que duïen el comerç París Basar. En aquesta estada va conèixer el que seria el seu futur marit, Felicísimo Vicente Sánchez, jove originari de Salamanca que treballava a les botigues de la Ford. Va tornar a Mallorca i varen mantenir el contacte, escrivint-se, durant un any i mig. Es van casar a Andorra la Vella el 1959 i el seu únic fill hi va néixer el

1960. Els pares s'instal·laran a Andorra la Vella el 1969, on moriran i seran enterrats tots dos, el 1980 el pare i el 1982 la mare. El marit muntarà un garatge propi i morirà el 6 de febrer del 2015. Té dos nets: Ona, de 24 anys, i Biel, de 20.

Fotografia del casament, amb els seus pares als costats i el seu marit, Felícísimo Vicente, de perfil

És premi Àgora Cultural del Principat d'Andorra 2009. Ha estat homenatjada a Maó el 2011, per les Joventuts Musicals de Maó. També ha rebut homenatge a Palma el 2014, per Euroclàssics. És membre de la Secció Acadèmica de la Societat Andorrana de Ciències des que es va crear, l'any 2019.

Alguns dels seus pensaments...

"La vida és un caos."

"No et penses mai com pot ser la vellesa, amb el sentit, no físic, sinó la mutilació del teu potencial."

"De vegades no saps mai si és millor tenir coneixement, o perdre'l."

Es considera amb esperit de sacrifici, com a virtut, i massa perfeccionista, com a defecte. No sap què canviaria si pogués, té dubtes i veu que ha fet el que devia o creia que havia de fer.

Li agrada i necessita escriure poesia, segurament com feia el pare ja l'any 1921 en els poemes que guarda adreçats a la mare. I **el 1987 publicà un llibre de poemes, *Intensament blancs i grocs*, guardonat amb el premi Grandalla de poesia el 1986 pel Cercle de les Arts i de les Lletres i editat per l'Editorial Pirene**, de l'Esteve Albert. I continua escrivint poemes, però els considera a un altre nivell que la música, ja que, diu, no provenen de cap estudi o esforç com el que li suposa compondre música. La seva poesia mostra, però, també el seu pensament i la seva sensibilitat.

"A trenc d'alba no soc de cap lloc [...] Intensament blancs i grocs/ florits com un ramell/ són els records d'infantesa [...] Jo no sé si es pot dir tot/ o val més restar callat [...] però l'aigua mai es para/ quan l'empenyen riu avall [...] Expandiu la tendresa/ del vostre plor [...] Tot és ben concret,/ no som més que fullam sec/ de qualsevol indret [...] De cop i volta, la fulla neta,/ el paper blanc/ [...] Impecable temptació d'eternitat [...] Just perquè m'entenguis [...] M'esclaten les paraules i escric,/ dins la meva intimitat [...] No sé el que és fer un poema;/ no-més música compassada,/ amb un compàs determinat?/ Diria doncs música parlada,/ no és, potser, el mateix llenguatge? [...] i m'escric, amb vergonya/ en descobrir-me [...]"

Creu i té fe... "Hi ha una energia que desconeixem però que existeix [...] l'univers en si no té explicació [...] alguna cosa hi ha que no pots definir [...]"

És metòdica, competent i constructiva; la seva obra i el seu recorregut ho testimonien, vetllant per no ser inflexible, exigent i rígida. Amb imaginació i capacitat de planificar i organitzar, ha aconseguit fer funcionar projectes impensables. Pragmàtica i eficaç, ha valorat i utilitzat els mètodes en funció dels seus resultats. Tot i progressar lentament, no ha deixat mai d'avançar i ha anat assolint els seus objectius i renovar-se contínuament amb força de voluntat i energia, evitant l'obstinació, l'esperit manaire o la rudesia.

Certament la seva fina i delicada sensibilitat vessa una fonda feminitat.

L'Esteve Albert va escriure d'ella: "Poetessa excel·lent [...] D'aquesta nova veu poètica [...] el que més m'ha corprès és el doll d'harmonia que l'aviva amb una naturalitat ingènua i sàvia ensem [...] Dona d'una sensibilitat extrema [...]" (1986).

I n'Alexandra Grebennikova n'ha escrit: **"La música de Natàlia Solà és un fet andorrà de major importància [...]"** (2010).

La Lydia Magallon i Font n'ha dit: "Violeta boscana de bellesa discreta només delatada pel seu perfum [...]" (2010).

I l'Antoni Morell i Mora n'ha glossat: "Sens dubte és una dona forta, valenta. A més, perfeccionista. Creadora de música i que alhora l'ensenya [...]" (2017).

Pianista

Homenatge a Natàlia Solà, a Mallorca el 2014

Dels cinc als quinze anys farà els estudis de piano amb el professor Jaume Roig, director del Conservatori de Palma i “excel·lent persona, que va ésser molt estimada per mi”, i va obtenir el títol professional de piano, que es deia a l'època. Després ampliarà els estudis amb, entre altres mestres, Jaume M. Porcel, de Palma, dels quinze als setze anys, i la concertista Amparo Lliso, de València, dels setze als divuit, amb els quals va treballar el virtuosisme i tota la tècnica d'interpretació com a concertista. Amb setze anys va demanar permís als pares per anar a tocar als hotels de l'entorn, on passaven l'estiu, a l'hora de dinar, i li van deixar fer-ho. Un dia, dirigents de l'Orquestra Simfònica de Londres li varen proposar d'anar a Londres a estudiar i preparar un concert. Els pares no li ho van permetre, creient que seria un perill per a ella.

Considera que “l'estudi de la música exigeix molt, és una carrera difícil... hi has de dedicar de sis a set hores diàries, si t'hi dediques”. I que

Al Teatre de les Fontetes de La Massana, interpretació de l'obra 'Interiors', l'any 2016

la música és “com un llenguatge suprem, el més superior, tan superior com la mateixa naturalesa”. Té la consciència que **“l'estudi profund de la música et dona constància davant qualsevol dificultat... ho apliques a la mateixa vida”**.

Diu que l'art “forma part de la meua vida, sense art no hi ha vida”.

El seu somni ha estat ser concertista. Com a tal li interessa l'obra de tots els músics i, a més, tot el referent a Chopin i Beethoven. Ha fet un recital a Egipte (primavera del 1996) i a la casa Barezzi a Buseto, on va néixer Verdi, a Itàlia (primavera del 1997). També a la cel·la de Chopin a Valldemossa. Ha organitzat molts concerts i actes musicals a Andorra, finals de curs de la seva escola, així com d'interpretació de la seva obra musical a Andorra, Barcelona, Mallorca i Eivissa.

Professora de música

A partir dels divuit anys es dedicarà a l'ensenyament, fent classes a casa, fins al 21 anys, de manera intensa, i mai més deixarà de donar classes. A Andorra, va impartir-ne, primer al domicili, ja que encara no tenia permís per obrir una escola. A aquest efecte, es va comprar dos pisos. Després el **Conservatori del Liceu de Barcelona** li va demanar de crear-ne una filial i exercir-ne de directora el 1962 i ho va fer; va llogar un local al pis de sobre de les botigues del Giberga, a l'avinguda de Santa Coloma, a Andorra la Vella. Va mantenir l'escola 53 anys i la va cedir al Comú d'Escaldes-Engordany el 2015. I fins a l'actualitat, en què encara fa alguna classe per gaudir. Li dona vida, fer classes, diu.

Jaume Roig la influencià en tota l'etapa de la seva formació i particularment en l'àmbit pedagògic. De Roig recorda que li va dir: "Fins que les notes no formin part de la pròpia sang i circulin dins d'ella no seràs un músic bo." Ella ens diu: "L'ensenyança de la música comporta una forma de pensar i de viure amb una gran perseverança i estima personal."

De sistema d'ensenyament, a part dels estàndards obligats, diu que no en segueix rígidament cap

sinó que "depèn de la persona [alumne]. No tothom pot fer-ho igual i t'adaptes, mires de no fer mai la classe pesada ni avorrida i buscant l'encant artístic, cercant en l'exposició de la classe una mica de poesia... i sense deixar d'adquirir el nivell obligat per als exàmens." Ha tingut uns quants alumnes que s'han dedicat després a la música, entre ells Jordi Porta, Raquel Diniz San Miguel, Meritxell Roure i molts altres amb dedicacions molt diverses.

Compositora

Va estudiar composició amb els mestres **Manel Palau** i **Boix** i mossèn **Josep M. Thomas**, director de la Capella Clàssica de Mallorca. **Des dels deu anys ha fet cançons, preludis, obres sobre temes, himnes, havaneres, sardanes, balades, cançó lírica... i sempre per a piano.** Malauradament, tot el material escrit a Mallorca es quedà a casa dels pares i els que es cuidaren del trasllat van confondre les partitures amb treballs d'estudi i no fou guardat.

Per a compondre, ha de seure al piano. Compon per estímuls, s'asseu i toca.

Corregeix molt les partitures: "Les regles són estrictes. A la música contemporània tens absoluta llibertat. Amb els poemes de l'**Ilke Ma-réchal** vaig deixar el classicisme."

L'Esteve Albert es va presentar un bon dia a l'escola, sense més ni més, per conèixer-la. Després hi va continuar anant. L'anava a veure a l'escola i es quedava en un pupitre, escoltant, escrivint les seves coses... I alguns diumenges se li presentava a casa a dinar; sempre li

Homenatge a Mallorca, 2014

demanava el mateix: escudella, pilota i mel i mató. Van passar quatre o cinc anys i l'Esteve Albert volia una obra per a les escoles amb cançons i a la primera proposta va demanar de fer-li cançonetes sobre els seus poemes, que les poguessin cantar els nens petits (les goges), per a fer treball pedagògic. De cada font ja sortia una goja als poemes. Ella va proposar d'ampliar-ho i fer-ho simfònic, afegint després de cada cançó uns fragments per a ésser dansats amb tota llibertat i fantasia. Va tardar dos-tres anys a enllestir el treball.

El 1992 va acabar *El despertar de les aigües*, obra lírica musical per a dansa amb poemes d'Esteve Albert, d'una durada de 40 minuts, la seva obra major. Albert la va poder escoltar quatre o cinc dies abans de posar-se malalt. L'obra és un conjunt de disciplines que mai s'ha pogut utilitzar amb la idea amb què es va crear. Una professora de dansa i exalumna seva n'està fent un desenvolupament per aplicar-la.

A Escaldes-Engordany es va fer una presentació d'aquest treball, que va ser enregistrat amb l'Orquestra Simfònica del Vallès (Albert Argudo), el Cor Nacional dels Petits Cantors d'Andorra (Catherine Metayer), l'Orfeó Andorrà (Josep Maria Pampliega), el Cor Assai (Pere Xirau) i Mercè Obiols, Josep Ruiz, Joan Tomàs, Ernest Mestres, Rafel Ramírez i Iborra, Joaquim Julià i Rabassa i Enric Català, sota la direcció artística i la producció de Natàlia Solà i Salvà. Se n'ha fet dos CD, un del 1993 i l'altre del 1997, any en què va ser representat per primera vegada al Teatre Claror de Sant Julià de Lòria. I a Reus, al Teatre Bartrina, després, pel Grup de Dansa Neoclàssica del Centre de Lectura de Reus, l'Esbart Dansaire de l'Orfeó Reusenc, el Cor Nacional dels Petits Cantors d'Andorra, l'Orfeó Andorrà, el Cor Assai i solistes. El 7 de novembre del 2003 es va posar en escena a Caldea, a Escaldes-Engordany, en ocasió de l'Any Internacional de l'Aigua Dolça.

El *despertar de les aigües* consta de les peces següents:

- Introducció
- Dansa: Revelació de l'esperit de la natura
- La Reina de les Goges - Despertar del bosc
- Dansa primitiva - Descobriment de les aigües
- Els druides – Oració al Roure Sagrat
- Dansa dels Menairons
- Dansa i cant de la Goja d'Entremesaigües
- Dansa i cant de la Goja de Molleres
- Dansa i cant de la Goja del Valira
- Dansa i cant de la Goja de l'Estany de l'Illa
- Dansa i cant de les Goges Infinites
- Dansa i cant de la Goja de Perafità
- Dansa i cant de les Goges dels Estanyons (sardana)
- Himne final – Exaltació del poble cantant al seu país

Uns quants anys abans, **Xavier Plana li va donar un llibre de poemes d'escriptors andorrans i d'aquí va decidir fer un cicle de cançons, onze en total**, l'any 1983, amb la majoria de textos andorrans, arran dels ànims donats pel mateix Xavier Plana i la Conxita Garcia i Higon (Riberaigua de Santa Coloma), que li va donar el seu poema quan ja estava malalta. Va contactar amb els escriptors triats per demanar-los permís. Esteve Albert la va posar en contacte amb Josefina Obiols. Amb **Norbert Orobitg** va mantenir durant anys una relació per escrit. A en Joan Puig i Saladrich ja el coneixia d'abans. El text del Marc Tintoré, un jove que va morir amb vint anys de manera heroica, provenia del seu pare (metge de la seva germana, en Santiago Tintoré de Barcelona); aquest darrer li va donar el poema que utilitzarà, sol, per a la cançó "Jo voldria parlar", i també un text seu

que interacciona amb el poema, per a una cançó posterior, "Diàlegs". El contacte amb **Miquel Martí i Pol** no el feu ella directament sinó a través, creu recordar, de la Conxita (Riberaigua de Santa Coloma).

Les onze cançons són:

- Pastor de somnis (Esteve Albert).
- Rossinyol (Josefina Obiols).
- La grandalla (Xavier Plana).
- Jo voldria parlar (Marc Tintoré).
- L'aixartell (Antoni Morell i Mora).
- Un molí que no moldrà (Norbert Orobitg i Carné).
- Pluja de primavera (Joan Puig i Saladrich).
- Vindrà la boira pels camins (Miquel Martí i Pol).
- Dolça trobada (Riberaigua de Santa Coloma).
- Collarets de llum (Miquel Martí i Pol).
- Mare, si fos mariner (Miquel Martí i Pol).

Aquest conjunt de cançons es va estrenar a l'Hotel Andorra Center i va ser editat posteriorment en un CD l'any 2001 anomenat Interiors, amb els cantants **M. Dolors Aldea**, Mercè Obiols Lucas, Josep Ruiz i Joan Tomàs, i els pianistes Natàlia Solà, **Alan Branch** i **Manel Cabero**, amb la direcció artística i la producció a càrrec de Natàlia Solà i Salvà.

El 21 de juny del 2013 va ser presentat a l'Auditori del Conservatori del Liceu pels mateixos amb **Lluís Sintes** en lloc de Joan Tomàs i al piano només Alan Branch. També a Mallorca, el 2014, en ocasió de l'homenatge que se li va fer. I el 10 de març del 2018, en forma de concert-espectacle a l'**Orfeó Maonès**, organitzat per les **Joventuts Musicals**, l'**Ateneu** i l'Orfeó de Maó.

Entre moltes altres obres, consten:

- *Nova cançó infantil*, del 1968, conjunt de vuit cançons per a la seva escola:
 - La violeta.
 - L'amic.
 - Un castell encantat.
 - Els pollets (lletra de Josefina Obiols).
 - Gavernera.
 - Fem música.
 - Les quatre estacions.
 - Ja som comunitat.
- *Fantasia d'un viatge* (piano), anys 1980, per a la Meritxell Molné (alumna).
- *Himne de Sant Ermengol*, anys 1980, per a Xavier Brines (alumne).
- *Gavernera*, dedicada a la Verge de Meritxell sobre text propi, anys 1980, per a Meritxell Molné per la comunió del seu fill.
- *Buit*.
- *El mar i la teva veu*, del 1989, dedicada a la **Maria del Mar Bonet**.
- *Àlbum Caminets*, del 1993, amb sis cançons a dues veus i piano:
 - Què fer.
 - Caminets.
 - Ningú sap.
 - Cap a la carena..
 - Cançó d'amor
 - Els teus ulls.
- *Dona Isabel das Neves* (pasdoble), anys 2000, dedicada als ducs de Portugal .

Natàlia Solà en una fotografia presa a casa seva, a Andorra la Vella el 2021

- *Doña Regina* (vals), anys 2000, dedicada a Doña Regina, mare de l'arxiduchessa Maria d'Habsburg i estrenada a l'Ajuntament de Saragossa, en ocasió del lliurament d'un mantell a la Verge del Pilar.
- *Kaiser Karl*, del 2002, marxa dedicada al kàiser OT.
- *Errant a la ventura*, del 2004, sobre un poema de Joan Vinyoli.
- *Alice*, del 2004, per cantar a l'escola l'Ona Vicente.
- *Caramella*, amb lletra de mossèn Pal, a Escaldes, el 2008.
- *Pugem a Sornàs* (nadala), entorn del 2010, per al Jordi Porta (alumne).
- *Momento capriccioso*, del 2011, dedicat a Bruno Kreisky (dit el Cancellier de Mallorca, home de pau, que feia estades a Andorra i Mallorca), presentat al Conservatori del Liceu amb el pianista Alan Branch, i lliurada la partitura al representant de l'Ambaixada d'Àustria.
- *Diàlegs*, del 2011, amb text de Marc Tintoré i Natàlia Solà, estrenada al Col·legi de Metges de Barcelona.
- *Ona* (havanera), any 2012, per a l'Ona Vicente.
- *M'has sorprès*, demanada pel Celler Mas Berenguer del Pui d'Oli-vesa per presentar el vi Tancat Rocafort, poema i música; presentació a la Biblioteca Comunal d'Encamp el 21 de juny del 2012, Dia de la Música.
- *Missa andorrana*, del 2014, estrenada el 6 d'octubre del 2019 al Santuari-Basílica Nostra Senyora de Meritxell, amb missa oficiada per mossèn Ramon Rossell i veu del baríton Lluís Sintes, la soprano Rosa Mari Ramírez i Abella i la Schola Cantorum de la Universitat de Barcelona sota la direcció de Carles Gumí, acompanyats a l'orgue per Manuel Rodríguez. Obra original escrita per a piano i ajustada a l'orgue per Rafel Ramírez i Iborra.

- *Jo estic buscant*, any 2015, per a l'Ona Vicente.
- *Welcome*, any 2016, per a l'Ona Vicente.
- *Cançons sobre poemes de l'Ilke Maréchal*, del llibre *Elogi de l'impossible*, del 2017; presentació al Santuari-Basílica de Nostra Senyora de Meritxell.
- *Germà*, del 2019, sobre un poema de la Josefina Obiols i dedicada a l'Antoni Morell.
- *Parlant ràpid*, del 2020, per a l'Ona Vicente.

Les seves obres i cançons s'han interpretat en concerts diversos:

- El 13 d'abril del 1997, en la 13a Trobada de Corals Blancaveu, a l'Auditori Nacional d'Andorra, a Ordino, organitzada per l'Escola Espanyola d'Andorra la Vella amb deu corals de les terres de Lleida i Andorra.
- El 28 de juny del 2006, a la sala d'actes del Col·legi de Metges de Barcelona: Interiors, presidit per J. Ramis, S. Tintoré i el ministre d'Afers Exteriors i Cultura, Juli Minoves.
- El 21 de febrer del 2007 a l'Auditori Cullerell i Fabra a Barcelona, amb Lluís Sintes.
- El 27 de setembre del 2008 al Japó en concert de Lluís Sintes i Naoko Asano al piano.
- El 13 de juny del 2009, al temple de la Sagrada Família de Barcelona, en concert solidari, amb la Coral de Petits Cantors Laureadians, la Coral Rocafort, Rosa Mari Ramírez i Abella i l'Escolania del temple.
- El 15 i el 16 d'agost del 2009, en el Concert de Cançons Catalanes del segle xx, amb dues cançons, amb Lluís Sintes i Damià Riera al piano.

- El 2 d'octubre del 2010, al Centre de Congressos d'Andorra la Vella, en el Concerto Commemorativo do Centenario de Republica Portuguesa: Interiors.
- El 9 de març del 2013, a l'Ateneu Barcelonès, amb tres cançons.
- El 29 de setembre del 2015, al Consell General del Principat d'Andorra, en l'acte 5 esferes i 4 poemes, de l'Ilke Marechal.
- El 30 de setembre del 2016, a la Massana: Interiors.
- El 5 de novembre del 2016, a l'Església Adventista del 7è dia, a Barcelona: Interiors.

La competència, la personalitat i la sensibilitat de la Natàlia Solà i Salvà han forjat un patrimoni cultural i han obert un camí, que és alhora llegat i deixa, per a les tres famílies, o comunitats, de les quals s'ha volgut conscientment envoltar: la personal, l'andorrana i la universal.

Textos:

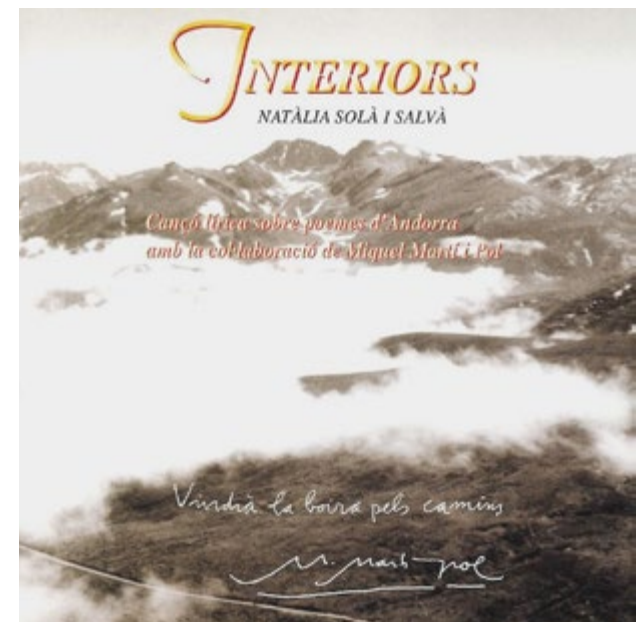
- SOLÀ I SALVÀ, Natàlia. *Intensament blancs i grocs*. Andorra la Vella: Pirene, 1987.
- SOLÀ I SALVÀ, Natàlia. "I si les muses no existissin...?". A: *La creació artística, luxe o necessitat?*. [Andorra] : Societat Andorrana de Ciències, 2003.
- ALBERT I CORP, Esteve; SOLÀ I SALVÀ, Natàlia. *El despertar de les aigües*. Escaldes-Engordany: Banc Agrícol i Comercial d'Andorra, [1994].
- *El despertar de les aigües: espectacle multidisciplinari versió de l'obra lírica musical per a ballet* [Programa]. ALBERT I CORP, Esteve; SOLÀ I SALVÀ, Natàlia; Comitè Nacional Andorrà per a l'Any Internacional de l'Aigua Dolça. [Andorra]: Comitè Nacional Andorrà per a l'Any Internacional de l'Aigua Dolça, 2003.

Discos:

- SOLÀ I SALVÀ, Natàlia. *Les Goges del Madriu* [Disc compacte]. ALBERT I CORP, Esteve; ABELLA I MUNIESA, Rosa M. Barcelona: Capital Sound Estudios, 2006.
- SOLÀ I SALVÀ, Natàlia. *Interiors* [Disc compacte]. Barcelona: Class Music, 2001.
- SOLÀ I SALVÀ, Natàlia. *El despertar de les aigües* [Disc compacte]: obra lírica musical per ballet sobre poemes d'Esteve Albert i Corp. ALBERT I CORP, Esteve; Orquestra Simfònica del Vallès, Cor Nacional dels Petits Cantors d'Andorra; METAYER, Catherine; Orfeó d'Andorra; PAMPLIEGA, Josep Maria; Cor Assai; XIRAU, Pere. Sabadell: SBA Records, 1997. [Segona edició].
- SOLÀ I SALVÀ, Natàlia. *El despertar de les aigües* [Disc compacte]: obra lírica musical per ballet sobre poemes d'Esteve Albert i Corp. ALBERT I CORP, Esteve; Orquestra Simfònica del Vallès; Cor Nacional dels Petits Cantors d'Andorra; METAYER, Catherine; Orfeó d'Andorra; PAMPLIEGA, Josep Maria; Cor Assai; XIRAU, Pere. Sabadell: SBA Records, 1993.
- SOLÀ I SALVÀ, Natàlia. *El despertar de les aigües : obra lírica musical per a ballet* [1 videocasset VHS]. AGUADÉ, Teresa ; ROIG, Ricard ; Esbart Dansaire de l'Orfeó Reusenc. Reus: GDN Grup de Dansa Neoclàssica del Centre de Lectura, 1997. [Enregistrat al Teatre Bartrina, Reus, el 16 de novembre de 1997].

Per obtenir la descripció bibliogràfica complerta de cada document, podeu consultar el catàleg de la Biblioteca Nacional.

<https://b10310uk.eos-intl.eu/B10310UK/OPAC/Search/SimpleSearch.aspx?SearchCode=1893791863&PatronSearches=true>

NATÀLIA
SOLÀ

Cosme Jofre
2021